

МАРИЯ ИЛИЕВА
ЛУННА СОНАТА

chitanka.info

Луната — сребърно око
изтича над смълчаните комини.
Със топли длани нощта те гали,
разплита нишката в години.
Въздишка спотаена вечерта.
Изцежда мракът тишината в капка,
прихлупени очи — умира светлина,
душата свива се във ъгъл от
мълчание.

И неми са надеждите удавени,
със тъмен ритъм
бие

ударът живот,

пулсират вени...

Светофар премигва
и угасват във затвора на клепач.

Мълчание докосва ме
във тиха полунощ.

Прогорените следи болят
от неразбрани стъпки...

Загледана в отлитащата нощ,
аз пак се питам...

Стряскат се фасади
от сърцето блъскащо
разкъсва се нощта!

Говори ми!

Измислени, стрелките
с безразличие се движат...

Излишните неща са неми.

Тръгват си мечтите,
излитат като ято птици

— размити образи
във огледални отражения.

Докосна ме във топлия сумрак,
без думи...

*Гъста тишина
във мен пропи се,
а нощта
разгърдена изплаква себе си,
в кървящи стихове...*

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.